

És més difícil escriure contra la realitat que negar-la o inventar-ne una de nova. Al circ mediàtic, l'atac asèptic i estèril a la realitat sovint es produeix quan s'imposa la llibertat d'opinió en la condemna de la mera existència de llibertat d'informació sobre una qüestió social o individual. El domador d'arguments, com el de lleons, mai no morirà de por, però moriria si perdera la poca por que li queda. El contorsionisme intel·lectual, quan no la poca vergonya, és gairebé un gènere periodístic i, com a mostra, el de [Mariscal ahir](#) en El País, en el que intentava explicar que com «*aquí las llamas ya no queman a judaizantes, moriscos o apóstatas*», i com «*la religión es algo demasiado personal e intransferible, y merece mucho respeto y tolerancia*», i com estem obligats (no sé per què) a «*evitar crispación y tensiones*», doncs aleshores, escriu, quin sentit té ara l'aparició d'una [pàgina web](#) que «*hace llamamiento para [apostatar](#) masivamente*»... Amb els mateixos pretextos, el columnista podria atacar, i alhora defensar, qualsevol realitat: l'existència de campanyes per a l'ús de preservatius, per exemple. Sense entrar en valoracions religioses, una pàgina a Internet que ens explica com apostatar és un servei necessari, si més no per al qui volen fer-ho. Diria més: l'església hauria de ser la primera interessada en fer públic aquest servei. Hauria.